

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 marca 2014 r. skierowanym przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. M. K. wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu egzekucyjnego w postaci wyroku z dnia 10 sierpnia 2012 r. wydanego przez Sąd Rejonowy dla (...) XV Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. akt XV GC 269/08, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że sprzeciwia się działaniom strony pozwanej w nawiązaniu do okoliczności faktycznych zaprzeczających istnieniu roszczeń wierzyciela. Podniósł, iż wyrok, którego pozbawienia wykonalności się domaga, został wydany przez Sąd Rejonowy, mimo, że dotyczył przedmiotu sporu o wartości przekraczającej kwotę 80.000 zł. Powód zarzucił, że powyższe orzeczenie zapadło pomimo, że nie był on obecny na rozprawie z uwagi na swój zły stan zdrowia. Podniósł nadto, że mimo dokonania przez niego zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 2.232 zł w dniu 28 października 2013 r., tj. już po dacie nadania klauzuli wykonalności na wyrok, kwota zobowiązania nie została zredukowana. (pozew k. 1-3).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż powództwo jest pozbawione podstaw prawnych przewidzianych w art. 840 § 1 k.p.c. Pozwany wskazał nadto, iż dokonana przez powoda wpłata w kwocie 2 232,20 zł została zaliczona na poczet innych, już wcześniej wymagalnych zobowiązań powoda, a tym samym nie skutkowała obniżeniem wysokości zobowiązania wynikającego z objętego pozwem tytułu wykonawczego. (odpowiedź na pozew k. 112-112v).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. akt XV GC 186/12, Sąd Rejonowy dla (...) we Wrocławiu nakazał M. K. (pozwanemu), aby wydał (...) S.A. we W. (powodowi) (...) 5 t (pkt 1. wyroku) oraz zasądził od M. K. na rzecz (...) S.A. we W. kwotę 7.809 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2. wyroku). W dniu 3 stycznia 2013 r. powyższemu wyrokowi została nadana klauzula wykonalności. (z akt egzekucyjnych o sygn. Km 206/14: tytuł wykonawczy k. 15, kserokopie dokumentów z k. 65, 68-70, 76-80 akt sprawy o sygn. XV GC 186/12 - k. 174-178).

W dniu 24 lutego 2014 r. (...) S.A. we W. złożył do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy-Mokotowa w W. A. G. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko M. K. w zakresie należności stwierdzonych w pkt 2 ww. wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia -Fabrycznej, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Na tej podstawie komornik sądowy wszczął postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 206/14 przeciwko M. K.. (z akt egzekucyjnych o sygn.: wniosek o wszczęcie egzekucji k. 1-2, tytuł wykonawczy k. 15, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 18, zapytanie o rachunki bankowe dłużnika k. 19, zawiadomienia o zajęciach rachunku bankowego i zakazie wypłat k. 20, 24)

M. K. znajduje się w trudnej sytuacji finansowej, posiada zadłużenie z tytułu czynszu i innych opłat lokalowych w łącznej kwocie ponad 36.000 zł, ma również zaległości w opłacaniu składek na ZUS. W stosunku do M. K. i jego małżonki prowadzone są liczne postępowania egzekucyjne. Powód prowadzi działalność gospodarczą, która przynosi straty, natomiast małżonka powoda - E. K. - jest osobą bezrobotną, bez prawa do zasiłku. (oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania k. 23-25, zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego k. 26,27, zawiadomienie o zajęciu wynagrodzenia k. 28, wezwanie do uregulowania zaległości k. 29-30, wezwanie do zapłaty przez komornika sądowego k. 31, informacja dla dłużnika o stanie zadłużenia w sprawie k. 32, zajęcia wierzytelności k. 34-37, nakazy zapłaty k. 38-42, 45-46, wezwanie do zapłaty k. 47, karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 61, decyzja k. 62, zaświadczenia lekarskie k. 179-180 - k. 77-78 akt XV GC 186/12).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów i ich kopii złożonych w niniejszej sprawie oraz sprawie o sygn. akt XV GC 186/12, a w oparciu o dokumentację zawartą w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 206/14. Sąd

uznał powyższe dokumenty w całości za wiarygodne, gdyż ich rzetelność i prawdziwość nie wzbudziły wątpliwości Sądu ani nie były kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W literaturze wskazuje się, zdaniem Sądu trafnie, iż powództwo z art. 840 k.p.c., jako środek merytorycznej obrony dłużnika, pozwala na zakwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego w drodze badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tym tytułem i w konsekwencji musi być oparte na przyczynach materialnoprawnych - podstawach wymienionych w pkt 1-3 omawianego przepisu. (vide: komentarz do art. 840 w: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, LexisNexis wyd. V pod red. Andrzeja Jakubeckiego).

Na podstawie art. 840 § 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli: (1) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności, gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście; (2) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie; (3) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

W niniejszej sprawie powód domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego powołując się na to, iż kwestionowany przez niego wyrok został wydany przez niewłaściwy sąd, po przeprowadzeniu postępowania, w trakcie którego nie miał możliwości przedstawić dokumentów potwierdzających jego stanowisko.

W ocenie Sądu, powyższe okoliczności nie są wystarczające dla wywołania pożądanego przez powoda skutku, albowiem dotyczą etapu sprzed zamknięcia rozprawy i wydania wyroku w sprawie o sygn. akt XV GC 269/08. Należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonym w doktrynie i orzecznictwie poglądem, który podziela również Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, powództwo przeciwegzekucyjne nie może zmierzać do kwestionowania bądź do uchylecia prawomocnego rozstrzygnięcia sądu - w tym przypadku prawomocnego wyroku z dnia 10 sierpnia 2012 r. wydanego w ww. sprawie, albowiem godziłby to w zasadę powagi rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.). (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1999 r. II CKN 188/98, Lex nr 519220, uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 października 2013 r. I ACa 459/13, Lex nr 1400215, uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 lutego 2013 r. V ACa 54/13, Lex nr 1353709 oraz O. Marcewicz i T. Żyznowski: Komentarz do art. 840 k.p.c., System Informacji Prawnej Lex 46/2013).

Wobec powyższego, Sąd rozpoznający powództwo opozycyjne, nie wzrusza ustaleń stojących za prawomocnym orzeczeniem ani nie wydaje odmiennego rozstrzygnięcia co do roszczenia procesowego istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy. Z chwilą uprawomocnienia się wyroku dochodzi do prekluzji materiału faktycznego sprawy, w której został on wydany. Oznacza to, że jeżeli określone okoliczności i oparte na nich zarzuty lub wypływające z nich wnioski istniały i dały się sformułować w chwili zamknięcia rozprawy, lecz strona skutecznie ich nie podniosła lub nie przytoczyła, w związku z czym nie zostały spożytkowane przez Sąd przy wydawaniu wyroku, podlegają prekluzji, czyli wykluczającemu działaniu prawomocności. Prekluzyjny skutek prawomocności oraz powagi rzeczy osądzonej jest niezależny od tego, czy strona ponosi winę w zaniechaniu przytoczenia określonych okoliczności lub podniesienia właściwych zarzutów.

Tym samym powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności oparte na zarzucie niewłaściwości sądu czy też niemożności obrony swoich praw nie może prowadzić do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy oznaczonej sygnaturą akt XV GC 269/08 i nie może podważać treści wydanego w tej sprawie wyroku. Na marginesie

jedynie wypada zasygnalizować, iż wbrew twierdzeniom M. K., na dzień wniesienia powództwa w sprawie XV GC 186/12, sąd rejonowy był właściwy rzeczowo do rozpoznania tej sprawy. Zgodnie bowiem z art. 17 ust. 4 k.p.c. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 16 września 2011 r. zmieniającą Kodeks postępowania cywilnego, która weszła w życie z dniem 3 maja 2012 r., sąd okręgowy był właściwy w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu sporu - w postępowaniu w sprawach gospodarczych - przewyższała sto tysięcy złotych. Skoro zatem postępowanie w sprawie gospodarczej o sygn. akt XV GC 186/12 zostało wszczęte przed powyższą zmianą k.p.c., a wartość przedmiotu sporu wynosiła 83.825,13 zł, to niewątpliwie sąd Rejonowy był właściwy do jej rozpoznania.

Sąd uznał także za bezzasadny zarzut powoda dotyczący rzekomego częściowego spełnienia przezeń świadczenia po wydaniu tytułu wykonawczego. Należy bowiem podkreślić, iż z treści potwierdzenia wpłaty gotówkowej w wysokości 2.232 zł z dnia 28 października 2013 r. wprost wynika, iż powód wpłacił powyższą kwotę na rzecz pozwanego z tytułu „kredytu (...) za październik 2013” (k. 7). Jednocześnie powód nie przedstawił żadnych dowodów, z których wynikałoby, że powyższa wpłata, mimo ww. tytułu, w rzeczywistości stanowiła wpłatę na poczet sumy zasądzonej tytułem kosztów procesu od M. K. na rzecz (...) S.A. we W. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 10 sierpnia 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. akt XV GC 186/12. Wobec powyższego Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia pozwanego, który wskazał, że ww. kwotę 2.232 zł zapłaconą na jego rzecz przez powoda zaliczył na poczet innych wymagalnych zobowiązań wynikających z rozliczenia wiążącej strony umowy leasingu z dnia 31 października 2010 r. (zestawienie księgowania wpłat klienta do umowy nr (...) k. 113).

Powód nie zaferował również żadnego materiału dowodowego potwierdzającego wskazaną przez niego w uzasadnieniu pozwu okoliczność, jakoby uiścił na rzecz pozwanego kwotę ponad 40.000 zł. Powód nie udowodnił w szczególności, ażeby wpłacił powyższą kwotę na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów procesu zasądzonych od M. K. na rzecz (...) S.A. we W. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 10 sierpnia 2012 r. wydanym w sprawie o sygn. akt XV GC 186/12.

Mając powyższe na względzie, Sąd uznał, iż powód nie zdołał wykazać w niniejszym procesie, ażeby dokonał na rzecz pozwanego jakichkolwiek wpłat tytułem należności egzekwowanej od niego w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym pod sygn. akt Km 206/14. Powód w dalszym ciągu jest zatem zobowiązany do spełnienia świadczenia wynikającego z tytułu wykonawczego, którego żąda pozbawienia wykonalności.

Reasumując dotychczasowe rozważania należy stwierdzić, iż powód nie wykazał zaistnienia żadnych okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie, iż w odniesieniu do tytułu wykonawczego w postaci ww. wyroku Sądu spełniona została którakolwiek z przesłanek określonych w art. 840 § 1 i 2 k.p.c. W konsekwencji powyższego Sąd oddalił powództwo (pkt 1 sentencji).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu (pkt 2. wyroku) znajduje oparcie w dyspozycji przepisu art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Mając na względzie obiektywnie trudną sytuację materialną, osobistą i rodzinną powoda i jego silne wewnętrzne przekonanie o zasadności powództwa, jak również fakt, że pozwany jest dużą spółką o wielomilionowym kapitale zakładowym, korzystającą ze stałej obsługi prawnej, Sąd odstąpił od obciążania powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego.

Mając na uwadze fakt reprezentowania w niniejszej sprawie powoda przez adwokata z urzędu, Sąd w punkcie 3. wyroku - na podstawie § 19 w związku z § 6 pkt 4 oraz w związku z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - przyznał na rzecz adwokata R. P. kwotę 1.200 zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu, polecając kasie tutejszego Sądu wypłacenie ww. kwoty z rachunku Skarbu Państwa, mając na względzie, iż adwokat R. P. na rozprawie w dniu 7 maja 2015 r. złożył stosowny wniosek w powyższym przedmiocie oraz oświadczenie, że koszty pomocy prawnej udzielonej przez niego z urzędu powodowi nie zostały dotychczas pokryte w całości ani w części.

Nadto, mając na uwadze częściowe zwolnienie powoda od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych (k. 64) i niekorzystny dla niego wynik procesu, Sąd na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych a contrario przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczone przez powoda koszty sądowe (pkt 4. wyroku).

Z wyżej wymienionych względów orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...).

Dnia 28 maja 2015 roku.